

Jotkut opetuslapset kyselivät toisiltaan: ”Mitä hän oikein tarkoittaa sanoessaan: ”Vielä vähän aikaa, ettekä te näe minua, taas vähän aikaa, ja te näette minut jälleen?”

Ehkä tätä ihmettelee joku muukin. Ainakin Luther teki niin. Kenties ratkaisu löytyy aikakäsityksestä. Se mikä ihmisestä tuntuu ikuisuudelta, on Jumalalle vain silmänräpäys. Ja kuitenkin Jumala valmisti ihmiselle ikuisuuden Pojassaan.

Jeesus oli luvannut olla omiensa kanssa joka päivä. Opetuslapset eivät silloin vielä ymmärtäneet, että Mestari voi olla Henkensä kautta läsnä ajasta ja paikasta riippumatta.

Turhaan ei reformaattori kehottanut aloittamaan elämämme jokaista päivää suoralla yhteydellä Mestariimme. Hän kyllä kuulee ja vastaa – omalla ajallaan ja tavallaan. Yhteyden mahdolliset katkokset eivät johdu Herrastamme, ne ovat ihan meidän päässämme.

Kun elämässä tulee eteen erityisen vaikeita aikoja, ihminen saattaa kokea hylätyksi tulemisen ajatellen, että Herra ei ole lainkaan läsnä. Kuitenkin kelatessaan tapahtumia myöhemmin hän saa havaita, miten juuri vaikeuksien keskellä Jumala on pitänyt hänestä aivan erityistä huolta - ja antanut tulevaisuuden.

Jumalan salattuutta lienee sekin, miten olemme Hänen hoidossaan myös silloin kun olemme saattamassa läheistämme. Itse asiassa Herra saattaa meitä musertavan surumme keskellä eteenpäin, auttaa sittenkin jaksamaan ja ennen kaikkea kantaa iankaikkisella kädellään läheisemme uuteen elämään – sinne missä usko vaihtuu näkemiseen.

Meille riittänee vastaukseksi: Hän on luonamme, vaikka me emme vielä ole Hänen luonaan.

Esko Halivaara, kappalainen